

mowa w art. 12 tej dyrektywy. Tymczasem z analizy przepisów przekazanych przez władze Brukseli wynika, że przepisy te dotyczą jedynie procedury wydawania pozwoleń budowlanych bądź pozwoleń na podział gruntów, przeprowadzanej w każdym razie dopiero po opracowaniu polityki zagospodarowania przestrzennego. Przepisy regionalne są zatem niekompletne, gdyż nie regulują one całej procedury określania i wprowadzania w życie tej polityki.

(¹) Dz.U. 1997, L 10, s. 13.

(²) Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345, s. 97).

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-38/10)

(2010/C 80/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów ustawowych zawartych w art. 76 –A, 76 –B i 76 –C Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas (CIRC) [portugalskiego kodeksu o podatku dochodowym od osób prawnych], na podstawie których w przypadku przeniesienia siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub w przypadku zaprzestania działalności w Portugalii przez stałe przedsiębiorstwo albo przeniesienia ich aktywów:

— podstawę opodatkowania w roku podatkowym, w którym zdarzenie to nastąpiło stanowią wszystkie nieosiągnięte zyski związane z odnośnymi aktywami, podczas gdy nieosiągnięte zyski wynikające z transakcji wyłącznie krajowych nie są wliczane do podstawy opodatkowania;

— wspólnicy spółki przenoszącej jej siedzibę lub rzeczywisty zarząd poza terytorium portugalskie podlegają opodatkowaniu opartemu na różnicy pomiędzy wartością aktywów płynnych spółki (obliczonej na dzień przeniesienia i po cenie rynkowej) a ceną nabycia odpowiednich udziałów w spółce,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 31 porozumienia o EOG.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że przywołane artykuły CIRC mogą stanowić przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości ustaloną w art. 49 TFUE.

Zgodnie z ww. przepisami portugalskimi nieosiągnięte zyski są opodatkowywane w chwili przenoszenia przez spółkę siedziby i rzeczywistego zarządu poza terytorium portugalskie lub też w chwili przeniesienia przez nią składników majątkowych do stałego przedsiębiorstwa położonego w innym państwie członkowskim, podczas gdy ponowne przeniesienia siedziby w obrębie terytorium portugalskiego lub aktywów z siedziby do oddziału w obrębie tego samego państwa członkowskiego nie powodują żadnych bezpośrednich konsekwencji podatkowych.

Komisja nie kwestionuje praw podatkowych państw członkowskich w odniesieniu do zysków gromadzonych przez osobę, która jako podatnik będący rezydentem została poddana opodatkowaniu od całości swych dochodów. Niemniej jednak Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie powinno stosować tę samą zasadę oraz, że zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania podatkowego — to znaczy nabycie aktywów lub inne zdarzenie, które powoduje powstanie odpisów amortyzacyjnych — powinny być te same, niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd czy składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają.

Komisja twierdzi, że spółki powinny mieć prawo do przeniesienia siedziby lub poszczególnych składników majątkowych do innego państwa członkowskiego, bez konieczności uczestniczenia w zbyt złożonych i kosztownych postępowaniach. Zdaniem Komisji nie ma uzasadnienia dla bezpośredniego opodatkowania nieosiągniętych zysków przy przenoszeniu siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub przy zaprzestaniu działalności przez stałe przedsiębiorstwo na terytorium portugalskim albo też przy przenoszeniu ich aktywów z Portugalii do innego państwa członkowskiego, jeżeli takiego rodzaju opodatkowanie nie istnieje w porównywalnych sytuacjach krajowych.

Konieczność zapewnienia szczególnej ochrony praw określonych zainteresowanych, w szczególności wierzycieli, akcjonariuszy mniejszościowych oraz organów podatkowych powinna zostać zagwarantowana, jednakże w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności, w sposób, w jaki interpretuje ją Trybunał Sprawiedliwości.

W tym kontekście Republika Portugalska może np. ustalić wartość nieosiągniętych zysków odnośnie do których przysługiwać jej będzie władztwo podatkowe, o ile nie będzie się to wiązało z bezpośrednią wymagalnością podatku lub z innymi warunkami związanymi z odroczeniem jego płatności.

Jeżeli chodzi o skądinąd słuszny cel zapewnienia skutecznej kontroli podatkowej i zwalczania unikania opodatkowania, to mógłby on również zostać osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnych sposobów, przy użyciu mechanizmów przewidzianych w dyrektywie Rady 77/799/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich lub dyrektywie Rady 2008/55/WE⁽²⁾ z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń.

Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie przekracza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, to znaczy zapewnienia skuteczności systemu podatkowego. W związku z tym Komisja twierdzi, że przepisy portugalskie powinny stosować te samą zasadę niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd lub składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają: podatek powinien zostać pobrany po zwiększeniu wartości aktywów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 150, s. 28.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-41/10)

(2010/C 80/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Rozet i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dokonując nieprawidłowej i niepełnej transpozycji dyrektyw 73/239/EWG⁽¹⁾ i 92/49/EWG⁽²⁾, Króle-

stwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy, w szczególności art. 6, 8, 15, 16 i 17 pierwszej dyrektywy 73/239/EWG, a także na mocy art. 20–22 trzeciej dyrektywy 92/49/EWG;

— obciążenie Królestw Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja twierdzi, że działalność belgijskich towarzystw ubezpieczeń wzajemnych w dziedzinie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby, nie będąc objęta ustawowym systemem zabezpieczenia społecznego, nie jest zgodna z pierwszą i trzecią dyrektywą w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie. W zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych znajdują się na rynku dodatkowych ubezpieczeń w bezpośredniej konkurencji z zakładami ubezpieczeń, powinny podlegać temu samemu co one reżimowi prawnemu. Skarżąca kwestionuje w tym zakresie twierdzenia pozwanej, że usługi dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby oferowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych objęte są wyjątkiem przewidzianym w art. 2 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy i uważa, że ubezpieczenie z tytułu dodatkowego ubezpieczenia nie może być zrównane z „ubezpieczeniem stanowiącym część ustawowego systemu zabezpieczeń społecznych”.

Komisja zauważa, po pierwsze, że art. 6 pierwszej dyrektywy wymaga, aby podejmowanie działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich było uzależnione od uprzedniego zezwolenia, o które występuje się do właściwych władz państwa członkowskiego, na terytorium którego zakład ma siedzibę. Tymczasem belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie posiadają zezwolenia zgodnie ze wskazanym przepisem w zakresie ich działalności dotyczącej dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby.

Po drugie, skarżąca zarzuca pozwanej naruszenie art. 8 ust. 1 pkt a) pierwszej dyrektywy w zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie należą do zgodnych z prawem form prawnych wymaganych dla zakładów ubezpieczeń w Belgii. Ponadto towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych są uprawnione do wykonywania szerokiego zakresu działalności bez bezpośredniego związku z ich działalnością ubezpieczeniową, podczas gdy art. 8 ust. 1 pkt b) pierwszej dyrektywy stanowi, że zakład powinien ograniczyć przedmiot działalności do działalności ubezpieczeniowej oraz czynności bezpośrednio z niej wynikających, wyłączając jakąkolwiek inną działalność gospodarczą. Belgijskie ustawodawstwo jest również niezgodne w świetle art. 8 ust. 1 pkt c) w zakresie w jakim przepis ten przewiduje, że zakład musi przedłożyć planu działalności zgodnie z art. 9 dyrektywy. Tymczasem żaden tego rodzaju plan nie został przedłożony przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby. Wreszcie belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie mają obowiązku posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego, wbrew temu co zostało przewidziane w art. 8 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy.